

3. Facebook staff mount secret push to tackle fake news [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.theguardian.com/technology/2016/nov/14/facebook-fake-news-us-election-news-feed-algorithm>
4. Facebook's Secret is Out: Journalists Make Better News Than Algorithms [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://ethicaljournalismnetwork.org/facebook-s-secret-is-out-journalists-make-better-news-than-algorithms>
5. Frenkel Sheera Renegade Facebook Employees Form Task Force To Battle Fake News [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.buzzfeed.com/sheerafrenkel/renegade-facebook-employees-form-task-force-to-battle-fake-n>
6. Has Election 2016 been a turning point for the influence of the news media? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.niemanlab.org/2016/11/has-election-2016-been-a-turning-point-for-the-influence-of-the-news-media/>
7. Hyperpartisan Facebook Pages Are Publishing False And Misleading Information At An Alarming Rate [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.buzzfeednews.com/article/craigsilverman/partisan-fb-pages-analysis>
8. News Use Across Social Media Platforms 2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу.: <https://www.journalism.org/2016/05/26/news-use-across-social-media-platforms-2016/>
9. President Trump has made more than 10,000 false or misleading claims [Електронний ресурс]. – Режим доступу.: <https://www.washingtonpost.com/politics/2019/04/29/president-trump-has-made-more-than-false-or-misleading-claims>

Можайкіна Н. В., канд. екон. наук, доц.,
Биковська Г. В., студентка
факультету економіки і підприємництва,
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

ПРОБЛЕМИ БАЛАНСУ В РІВНІ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ МІЖ РОЗВИНЕНИМИ І КРАЇНАМИ, ЩО РОЗВИВАЮТЬСЯ

У наші дні, коли все більше дослідників говорять про загрозу зіткнення цивілізацій, актуального значення набуває питання про зміну векторів розвитку світу, насамперед про зміну співвідношення таких полюсів протистояння, як Захід–Схід, Північ–Південь. Цю проблему часто порушували філософи, історики, соціологи, економісти. Сьогодні, ознаменоване новою геополітичною ситуацією, потребує переосмислення цих понять.

Поділ світу на різні структури відбувається ще за часів античності: цивілізація–варварство. Протягом історії світ стійко поділявся на Захід–Схід, причому ці поняття розглядалися не як географічні, а як соціокультурні.

«Захід» – це особливий тип цивілізаційного і культурного розвитку, який сформувався в Європі приблизно у XV–XVII ст. Цивілізацію цього типу можна було б назвати техногенною. Характерною рисою її є швидка зміна техніки і технологій, невпинне впровадження у виробництво

наукових розробок. Наслідком такого впровадження є науково-технічні революції, які змінюють ставлення людини до природи, місце самої людини в системі виробництва. Дж. Сорос називає Заходом «відкриті суспільства» нашої планети з їхньою «спрямованістю на дружбу, демократію, владу закону» [1, с.20].

У філософії західному типу культури протипоставиться східний тип, який дістав назву «традиціоналістського суспільства». Геополітично Схід пов'язується з культурами Стародавньої Індії та Китаю, Вавилону, Стародавнього Єгипту, національно-державними утвореннями мусульманського світу. Ці культури були самобутніми і водночас мали деякі спільні риси: вони були орієнтовані на відтворення соціальних структур, які склалися в цьому суспільстві, стабілізацію існуючого ладу. Збереження традицій розглядалося як вища цінність. На Сході релігія і філософія визначали інший стиль мислення, ставлення до життя.

Різний рівень економічного прогресу між країнами Заходу і країнами «третього світу» встановився вже давно. Це питання також має й іншу назву – «Проблема Північ–Південь». В даний час проблема відносин Північ–Південь дуже актуальна, тому що в нашому світі співіснують багаті розвинені країни і бідні, відсталі країни, що розвиваються. Свого часу ці відсталі країни були колоніями й перебували під контролем розвинених країн, тому, мабуть, звикли жити і розвиватися за раніше заданим шляхом.

Близько 20 років після закінчення Другої Світової Війни відбулося падіння імперіалістичної системи, що призвело до розробки концепції нового міжнародного економічного порядку та руху серед країн, що розвиваються, за встановлення цього порядку. Ключовими ідеями цієї концепції були: *по-перше*, створення для країн, що розвиваються пільгового режиму участі в міжнародних економічних відносинах; *по-друге*, надання розвиненими державами допомоги країнам, що розвиваються на стабільній, передбачуваній основі і в обсягах, що відповідають масштабам соціально-економічних проблем цих країн, а також полегшення їх боргового тягара. Це дало багатьом країнам, зокрема нафтоекспортуючим, політичну незалежність, а також можливість для швидкого економічного і культурного розвитку.

Прогрес тривав до 80-х рр. ХХ століття. Після відбулося різке уповільнення в розвитку цих країн, через зменшення їх ролі в світовій торгівлі, що змусило вдатися до взяття боргів у розвинених країн Заходу. Тут і було покладено початок розриву між розвиненими країнами й країнами, що розвиваються.

Отже, сучасну картину світу можна умовно поділити на чотири частини.

- Захід – високорозвинений регіон, якому притаманні високі технології;
- Схід – регіон, який розвиває класичну індустрію;

- Північ – країни, які переважно спеціалізуються на випуску інтелектуальної продукції;

- Південь – країни, які спеціалізуються на доіндустріальному (сировинному та сільськогосподарському) виробництві. Цей регіон включає і Далекий (глибокий) Південь, який спеціалізується на формально заборонених сировинних виробництвах (наркотики, екологічно брудні технології видобутку корисних копалин тощо) [2, с.416-417].

З часу досягнення політичного суверенітету країнами півдня неухильно зростало його організоване протистояння сильному економічно, технологічно і соціально півночі. Однак у міру структурної перебудови економіки країн Півночі і посилюється втягування більшості країн Півдня в новий міжнародний поділ праці в 80-90-х роках це протистояння слабшало, а головне – зникав його організований характер. Але посилюється диференціація країн, що розвиваються, формування фундаменталістських і хронічно нестійких держав, утворення потужних криміногенних зон створюють іншу картину.

Найголовніше, що в державах, що розвиваються дуже хитка система економіки та політики (мала кількість робочих місць, підвищений рівень бідності, навіть в деяких державах придатна для пиття вода практично відсутня). Економічний розвиток у вирішальній мережі залежить від економічного зростання, яке здійснюється завдяки інвестиціям в фізичний та людський капітал, технічний прогрес і поліпшення економічної організації. Якщо ці три джерела настільки слабкі, що не можуть забезпечити зростання, то нічого очікувати і економічного розвитку. Слабке зростання веде до стійко низьких заощаджень, які складають основу інвестицій. Невеликі інвестиції майже не забезпечують зростання, а якщо до того ж населення країни зростає швидше, ніж ВНП, то ці інвестиції не забезпечують навіть застійний рівень економіки.

Виникає «порочне коло бідності»: низькі подушні доходи не забезпечують достатніх заощаджень, низькі заощадження не забезпечують достатніх інвестицій, низькі інвестиції забезпечують низькі темпи зростання, низькі темпи зростання відтворюють низькі доходи і бідність. На жаль, кількість країн, чия економіка обертається в цьому колі, дуже велика. Все це призводить до заворушень в країні (бандитизм, тероризм і т.д.). Така ситуація не може не позначитися на розвинених державах.

Занадто великий і явний розрив між не тільки рівнем доходу – багаті й бідні, але і між можливостями жителів Півночі і Півдня, народжує чимало проблем. Це і зростання якоїсь ненависті на Захід в даний час, і зростання популярності радикальних рухів.

До середини 1990-х років в середовищі економістів і політиків розвинених країн поширена думка про те, що проблема бідності в країнах, що розвиваються, не може бути вирішена тільки економічними методами, так як фінансова допомога розвинених країн і міжнародних організацій

часто сприяє зміцненню найбільш реакційних політичних режимів і множення багатств правлячої верхівки.

Спотворений розподіл матеріальних активів і фінансових ресурсів перешкоджає участі малозабезпечених груп населення в ринкових процесах, знижує підприємницьку активність, чинить негативний вплив на зайнятість і формування доходів, що стримує попит і, як наслідок, економічне зростання. Високий рівень нерівності викликає соціальну напруженість, конфлікти та несприятливо відбивається на інвестиційному кліматі.

Нездатність впоратися з внутрішніми проблемами власними силами породжує вкрай тривожну ситуацію в цій групі країн. Величезне поширення злиднів і незайнятості населення веде до поширення релігійного фундаменталізму, криміналізації економіки.

Відсталість країн, що розвиваються потенційно небезпечна не тільки на локальному, регіональному та міжрегіональному рівнях, а й для світової системи господарства в цілому. Відсталий Південь є його складовою частиною і, отже, його економічні, політичні та соціальні проблеми неминуче будуть знаходити і вже знаходять прояв зовні. Конкретними свідченнями того можуть, наприклад, служити масштабна вимушена міграція з країн, що розвиваються в розвинуті, а також поширення в світі як нових, так і як важали раніше вже переможених інфекційних захворювань. Саме тому проблему Північ–Південь правомірно трактувати як одну з глобальних проблем сучасності [3].

Таким чином, глобальна економічна нерівність несе загрози для сучасного світового господарства. Основні з них наступні: масові міграції з неблагополучних країн «Півдня» в благополучні країни «Півночі»; торгові війни і нестабільність ринків; міжнародні конфлікти і локальні війни; нестабільність цін на енергоносії, загроза їх транспортній інфраструктурі в разі збройних конфліктів; політичні та економічні кризи, розпад держав.

Вирішення цієї проблеми силою зброї є безрезультатним. Мережа тероризму стала глобальною – мусульманські спільноти є складовою частиною багатьох західних країн.

Потрібна нова парадигма міжнародних відносин, з якою теорія «зіткнення цивілізацій» не має нічого спільного. Щоб зменшити напруження у відносинах між країнами Півночі та Півдня, слід справедливо розподіляти ресурси, дати можливість найбільш бідним країнам брати участь у міжнародній торгівлі і шансах глобалізації. Треба ліквідувати масову бідність, подолати розрив між багатими й бідними країнами. Адже без цього неможливо попередити та зупинити зростання націоналізму, запобігти регіональним і міжнародним конфліктам [3].

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Сорос Дж. Криза глобального капіталізму: Відкрите суспільство під загрозою. – К., 1999. – С.20. – 259 с.
2. Переслегин С.Б. Самоучитель игры на мировой шахматной доске. – М., СПб., 2005. – С. 416–417.
3. Глобальные проблемы современности и пути их решения [Электронный ресурс]. URL: <http://www.grandars.ru/college/filosofiya/problemu-sovremennosti.html> (дата обращения: 13.04.2019).

Mushchynska N. PhD in Economics, Associate Professor
Kudryavtsev O. PhD in Political Sciences, Associate Professor
*O. M. Beketov National University of Urban Economy
in Kharkiv, Kharkiv, Ukraine*

DIGITAL CITY TRENDS AND ITS GLOBAL INFLUENCE ON CIVIL CULTURE: INTERNATIONAL CONTEXT

City as a socio-cultural and economic phenomenon was and will be a subject of studying, controversial theories and dreams of the famous and ordinary men. Its very complex and multilayer structure was taken as a pattern for bigger forms of socio-economic organization, for instance state, world community, etc. At the same time history knows all variety of scenarios of how city appears as a small village, grows to the megapolis and megalopolis, abandons and then dies in all its beauty and disgust. And even then history collects unique forms of mankind cooperation determined by geographical, ecological and political conditions. It seems we can't overestimate the role city plays in human civilization.

Today, both the state and the private sector face a huge amount of information threats. Given the critical importance of information in contemporary socio-political processes, information security is directly related to the level of people's trust in political power and its ability to adequately withstand the information threats of the present. Therefore, Information Security is a key component of typical state-owned electronic systems.

The information dependence or Digital Dependence is related to the spread of technologies, and the overall technology, the complexity of open data transmission networks, as well as the generally recognized need to provide citizens with access to information, including that which may represent commercial and other interests, have led to that effective management of information security has become one of the most important factors of success for public and private organizations [1]. The development of requirements and principles for the effectiveness of information security management is a prerequisite for the implementation of the electronic systems, in order to increase the competitiveness of state-owned E-Systems, and as a consequence, increase the level of trust of citizens in political power and specific political institutions.

It is possible to follow certain regularities in providing information security of the basic world models of E-systems. However, when it comes to the